

ANDRZEJ  
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA II  
SABIA DESTINULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză  
MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Sabia destinului / Andrzej Sapkowski; trad. din lb. poloneză:

Mihaela Fiscutean. - Ed. a 2-a. București: Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0538-1

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

MIECZ PRZEZNACZENIA

© by Andrzej Sapkowski, 1993

Published by arrangement with

Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2016, 2019

Redactor: Mihaela STAN

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de ART PRINT S.A.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,  
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă  
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0538-1

## CUPRINS

Limitele posibilului.....	5
Sloiuri de gheață.....	83
Focul cel veșnic.....	124
Un mic sacrificiu.....	174
Sabia destinului.....	233
Ceva mai mult.....	296

## LIMITELE POSIBILULUI

### I

— **N**u mai iese el de acolo cât e lumea și pământul, ascultați aici, la mine! le-a spus bubosul, dând din cap cu convingere. E-un ceas și un sfert de când a intrat. Hai după el!

Târgoveții, pitiți printre dărâmături, priveau tăcuți crăpătura neagră căscată în ruine, la intrarea în lumea subterană. Un grăsan cu ilic galben și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, și-a dres glasul și și-a scos șapca ponosită.

— Un bob zăbavă, a spus el, ștergându-și broboanele de sudoare din sprâncenele cu fire răzlețe.

— Ce zăbavă? a pufnit bubosul. Acolo, în hrubă, își face veacul basiliscul, doar nu ți-ai pierdut mințile, primarule? Cui se-ncumetă să intre acolo îi putrezesc ciolanele. N-au pierit destui? Ce să mai zăbovim?

— Păi, cum ne-am învoit? i-a spus ezitant grăsanul.

— Cu unul viu te-ai învoit, primarule, a intervenit tovarășul bubosului, un uriaș având dinainte un șorț de măcelar, din piele. Iar acum e mort de-a binelea, e limpede ca bună ziua. Se vedea de la o poștă cum o căuta cu lumânarea, ca și ceilalți dinaintea lui. Și nici măcar nu și-a luat o oglindă cu el, doar sabia. Și fără oglindă n-are cum să-i facă felul basiliscului, e la mintea cocoșului.

– Las' că barem îți cruți gologanii, primarule, a adăugat bubosul. Că nu mai ai cui să-i plătești pentru basilisc. Poți să te duci acasă liniștit. Luăm noi calul și desagii vânătorului, c-ar fi păcat de ei.

– Chiar așa, a spus măcelarul. Bidiviu-i vânjos, iar desagii-burdușiți. Ia să aruncăm noi un ochi, să vedem ce-i în ei.

– Cum așa? Ce faci acolo?

– Taci, primarule, vorbești și tu ca să te afli-n treabă, l-a avertizat bubosul.

– Bidiviul e vânjos, a repetat măcelarul.

– Lasă calul în pace, drăguță!

Măcelarul s-a întors alene spre străinul care se ivise printr-o crăpătură din zidul din spatele mulțimii adunate în jurul intrării în grotă.

Străinul avea părul șaten, creț și foarte des și purta un surtuc cafeniu peste un caftan căptușit și cizme înalte de călărie. Și nicio armă...

– Ia mâna de pe cal, a repetat el zâmbind malițios. Păi, cum vine asta? Calul altuia, desagii altuia, avutul altuia, iar dumneata să-ți arunci ochiul dumitale puchinos, să-ți bagi laba dumitale slinoasă? Da' se poate așa ceva?

Bubosului i-a alunecat agale mâna pe grumazul armăsarului și s-a ițit către măcelar. Acesta a dat din cap afirmativ și a făcut un semn către mulțimea din care au răsărit doi tineri voinici, tunși scurt. Amândoi aveau câte o bătă de felul celor cu care sunt năucite animalele în abator.

– Da' cine-oi fi dumneata, l-a interpelat bubosul fără să-și desprindă mâna de grumazul calului, ca să-ți dai cu părerea despre ce se poate și ce nu se poate?

– Asta nu-i treaba dumitale, drăguță!

– Arme n-ai asupra dumitale.

– E drept, i-a zâmbit străinul și mai malițios. N-am asupra mea.

– Asta-i foarte rău, a zis bubosul scoțându-și mâna din buzunarul de la piept, împreună cu un cuțit lung. Este foarte rău că nu le ai asupra dumitale.

Măcelarul și-a tras, de asemenea, cuțitul lung cât o sabie de abordaj. Cei doi voinici au făcut un pas înainte, ridicându-și bâtele.

– N-am de ce să le am asupra mea, i-a replicat străinul fără să se clinească din loc. Armele mele mă urmează peste tot.

De după ruine au țâșnit, călcând cu pas sigur și apăsător, două fetișcane. Mulțimea s-a despărțit de îndată, s-a dat îndărăt și s-a împrăștiat.

Fetișcanele zâmbeau, le străluceau dinții și le scânteiau ochii de la cozile cărora șerpuiau spre urechi panglici late tatuată. Mușchii le săltau jucăuși pe coapsele puternice, vizibile pe sub blana de răs din jurul șoldurilor și pe umerii rotunzi, goi mai sus de mânușile din plasă de zale. De după umerii acoperiți, de asemenea, cu zale din oțel, se zăreau mânerul săbiilor.

Cătinel și cu băgare de seamă, bubosul s-a lăsat pe vine și a pus cuțitul pe pământ.

Dinspre crăpătura din ruine s-a auzit un zornăit de pietre, un scrâșnet, iar apoi s-au ivit din beznă mâinile sprijinite de coama creată a zidului. După mâini și-au făcut apariția încetul cu încetul un cap cu plete dalbe, pudrate cu praf de cărămidă, un chip alb ca varul, mânerul unei săbii, răsărite deasupra umărului. S-a stârnit rumoare în mulțime.

Cel cu plete dalbe s-a arcuit, scoțând la iveală din crăpătură un trup bizar, murdar de praf și pătat de sânge. Târând creatura de coada lungă de șopârlă, a trântit-o fără niciun cuvânt la picioarele grăsanului. Primarul s-a tras înapoi, s-a împiedicat de o bucată de moloz, s-a holbat la ciocul curbat, la aripile membranoase, la ghearele în formă de seceră și la acele labe acoperite cu solzi. La fălcile încheștate, odinioară carmin, acum de un roșu murdar. La ochii sticloși, înfundați în orbite.

– Iată basiliscul, a proclamat cel cu plete dalbe, scuturându-și pantalonii de praf. Așa cum ne-am învoit. Rogu-vă, cele două sute de lintare care mi se cuvin. Să nu cumva să fie false. Pe verificate, să nu spuneți că nu v-am spus.

Cu mâinile tremurânde, primarul a scos o tășcuță. Cel cu plete dalbe s-a uitat în jur pentru o clipă, și-a oprit privirea pe bubosul

la picioarele căruia zăcea cuțitul. Și-a ațintit ochii asupra bărbatului cu surtuc cafeniu și asupra fetișcanelor cu blănuri de râs.

– Ca de obicei, a spus el, înșfăcând tășcuța din mâinile fremătânde ale primarului. Eu îmi pun pielea-n saramură pentru voi pentru două parale chioare și când colo, voi ce faceți? Vă băgați nasul în lucrurile mele. Nu-i chip să vă schimbați apucăturile, naiba să vă ia.

– N-am pus mâna pe ele, a mormăit măcelarul, făcând un pas îndărăt. Cei cu bătele s-au topit în mulțime. Nu ne-am atins de ele, conașule.

– Mă bucur, a zâmbit cel cu plete dalbe. La vederea aceluia zâmbet, înflorit pe fața lividă ca pe o rană deschisă, mulțimea a început să se risipească de îndată. Iar pentru asta, bădie, nici de dumneata n-o să se atingă nimeni. Du-te în pace! Dar du-te-n graba mare!

Aflat în spatele său, bubosul a dat să se retragă și el. Coșurile de pe chipul său, devenit dintr-odată vânat, arătau oribil.

– Hei, ia stai nițel! i s-a adresat omul în surtuc cafeniu. Ai uitat ceva.

– Ce... conașule?

– Ai îndreptat cuțitul spre mine.

Fata mai înaltă și-a depărtat brusc picioarele și s-a răsucit din solduri. Sabia ivită ca prin farmec a șuierat fulgerător în aer. Căpățâna bubosului a zburat în sus, descriind un arc și a căzut în crăpătura căscată în ruine. Trupul s-a prăbușit țeapăn și greoi, ca un trunchi retezat, într-o grămadă de cărămizi sparte. Mulțimea a exclamat într-un glas. Cealaltă fată, cu mâna pe mânerul sabiei, s-a întors abil ca să-i acopere spatele. Nu mai era nevoie. Mulțimea, poticnindu-se și căzând în moloz, fugea mâncând pământul spre târg. În frunte făcea salturi impresionante primarul, cot la cot cu măcelarul uriaș.

– Nemaipomenită lovitură, a comentat glacial cel cu plete dalbe, ducându-și mâna în mânășă neagră streășină la ochi. Nemaipomenită lovitură de sabie zerrikană. Mă înclin în fața măiestriei și a frumuseții unor războinice libere. Sunt Geralt de Rivia.

– Iar eu, arătă străinul spre emblema de pe pieptul surtucului său cafeniu, reprezentând trei păsări negre aliniat în mijlocul unui câmp auriu, sunt Borch, numit și Trei Găi. Și ele sunt fetele mele

de nădejde, Tea și Vea. Le spun pe numele astea, altfel ți s-ar împletici limba-n gură dacă ai încerca să le pronunți numele lor de fapt și de drept. Și, așa cum pe bună dreptate ți-ai dat seama, sunt din Zerrikania.

- Datorită lor cred că mai am calul și desagii. Vă mulțumesc, războinicelor. Îți mulțumesc și dumitale, nobile Borch.

- Trei Găi. Ei, lasă, ce nobil! Ce treabă te reține în târgușorul ăsta, Geralt de Rivia?

- Nicio treabă.

- Ei, așa mai vii de-acasă. Am o propunere pentru tine. Nu departe de aici, la răscrucea cu drumul spre portul râului, este un han. Se numește „La Dragonul Grijuțiu“. Au bucate fără de pereche. Mă duc acolo pentru masă și casă. Tare mult m-aș bucura dacă ai vrea să mă însoțești.

- Borch, a zis cel cu plete dalbe, întorcându-se dinspre cal și uitându-se în ochii strălucitori ai străinului, vreau să fiu sigur că nu s-a strecurat vreo neînțelegere: sunt vânător.

- Mi-am dat seama. Și ai spus-o de parcă ai fi vrut să-mi dai de veste: „Sunt lepros.“

- Unii, a spus Geralt încet, ar vrea mai degrabă să se afle în preajma unui lepros decât a unui vânător.

- Iar alții, a răs Trei Găi, ar vrea mai degrabă să fie în preajma oilor decât a femeilor. Ei bine, îmi pare rău pentru ei, și pentru unii, și pentru alții. Îmi reînnoiesc propunerea.

Geralt și-a scos mânușa și i-a strâns mâna întinsă spre el.

- Încuviințez și mă bucur că te-am cunoscut.

- Atunci, hai la drum, că mi-e o foame de lup.

## II

Hangiul a șters masa din scândură aspră cu o cârpă, s-a înclinat și a zâmbit. Îi lipseau doi dinți din față.

- Da... Trei Găi s-a uitat pentru un moment la tavanul afumat și la zbenguiala păianjenilor care îl împânzeau. Mai întâi... niște bere.

Și ca să nu vii de două ori, un butoiaș întreg. Iar la bere... Ce-ar merge, drăguță?

– Brânză? s-a hazardat hangiul.

– Nu, și-a încrețit fruntea Borch. Brânza o lăsăm la urmă. La bere am avea poftă de ceva acru și iute.

– Cum doriți. Hangiul a zâmbit și mai larg. Cei doi dinți din față nu erau singurii care-i lipseau. Anghile cu usturoi în ulei de măslină și oțet sau păstăi verzi marinate cu ardei...

– În regulă. Și una, și alta. Și pe urmă supă, din aia de care am mai mâncat aici, în care plutesc felurite scoici, pești și alte gozuri delicioase.

– Supa luntrașului?

– Întocmai. Și după aceea, friptură de berbec cu ceapă. Și apoi niscaiva duzini de raci. Aruncă-n oală fenicul din belșug. Și apoi brânză de oaie și salată. Și pe urmă-om mai vedea noi.

– Vă servesc. Pentru fiecare, adică patru porții?

Zerrikanca mai înaltă a negat scuturând din cap și s-a plesnit demonstrativ peste talia strânsă într-o cămașă mulată de în.

– Vai, am uitat. Trei Găi i-a făcut cu ochiul lui Geralt. Fetele țin la siluetă. Gospodarule, berbecul să fie doar pentru noi doi. Hai, adă-ne berea numaidecât, împreună cu anghilele. Cu celelalte mai stai nițel, să nu se răcească. Doar n-am venit aici să ne punem burta la cale, ci să mai stăm la taclale.

– Am înțeles, s-a înclinat din nou hangiul.

– Precauția e un lucru important în meseria ta. Dă-mi mâna, drăguță!

Monedele de aur zornăiau. Iar hangiului i s-a lărgit zâmbetul până la limitele posibilului.

– Asta nu-i arvuna, l-a anunțat Trei Găi. E ceva în plus. Și-acum fugi la bucătărie, omule bun!

În odaie era cald. Geralt și-a scos cingătoarea, și-a dat jos caf-tanul, apoi și-a suflecat mânecile.

– Văd că nu duci lipsă de parale, a observat el. Trăiești din renta de cavaler?

– În oarecare măsură, a zâmbit Trei Găi, fără a intra în amănunte.

N-a durat mult și au ajuns anghilele și un butoiaș de-un sfert. Zerrikancele, fără să bea prea multă bere, erau din cale-afară de vesele. Își tot șopteau ceva. Veă, cea mai înaltă, a pufnit din senin într-un râs gutural.

- Fetele vorbesc în graiul comun? a întrebat Geralt în șoaptă, privindu-le cu coada ochiului.

- Destul de rău. Dar nu sunt prea vorbărețe. Ceea ce e destul de bine. Cum ți se pare supă, Geralt?

- Mmm...

- Hai să bem!

- Mmm...

- Geralt - Trei Găi a lăsat jos lingura și a sughițat cu demnitate -, să ne întoarcem pentru un moment la ce vorbeam pe drum. Din câte am înțeles eu, vânătorule, cutreieri lumea de la un capăt la altul și, dacă-ți iese un monstru în cale, îi vii de hac. Și capeți parale pentru asta. Asta-i slujba de vânător?

- Cam așa ceva.

- Și ce se întâmplă dacă ești chemat anume într-un loc? Pentru, să zicem, o comandă specială. Atunci cum faci, te duci și izbutești?

- Depinde de cine mă cheamă și pentru ce.

- Și pentru cât de mult?

- Fără doar și poate, a ridicat din umeri vânătorul. Toate au un preț și fiecare vrea să trăiască, așa cum ar spune o prietenă a mea, vrăjitoare.

- Destul de selectivă abordarea și foarte practică, așa spune. Și totuși, la bază stă o idee importantă, Geralt. Conflictul dintre Forțele Ordinii și cele ale Haosului, cum obișnuia să spună un prieten al meu, vrăjitor. Îmi închipuiam că îndeplinești o misiune apărând norodul împotriva Răului, întotdeauna și pretutindeni. Fără discriminare. Aveai un loc de sine stătător de o parte a palisadei.

- Forțele Ordinii, Forțele Haosului. Ce vorbe sforăitoare, Borch. Ții morțiș să mă plasezi de o parte a palisadei într-un conflict care, după cum se vede, este veșnic, a început cu mult înainte de venirea noastră pe lume și va continua încă multă vreme după ce nu vom mai fi. În ce parte se află fierarul care potcovește caii?

Dar hangiul nostru care tocmai ne aduce carnea de berbec în tipsie? După tine, cum se stabilește limita dintre Haos și Ordine?

– Nespus de simplu. Trei Găi l-a pironit cu privirea. Tot ceea ce reprezintă Haosul este o amenințare, este de partea agresivă. Ordinea, în schimb, este de partea amenințată, care are nevoie de apărare. Care are nevoie de apărători. Hai să bem. Și să atacăm berbecul.

– Haide!

Având grijă de siluetă, zerrickancele au luat o pauză de la mâncat, pe care au umplut-o cu băutul berii într-un ritm uluitor. Veă, aplecată peste umărul tovarășei sale, i-a murmurat ceva măturând masa cu cozile sale împletite. Tea, cea mai scundă dintre ele, a început să râdă cu hohote, clipind vesel din pleoapele tatuante.

– Da, a continuat Borch rozând un os. Să reluăm conversația, dacă vrei. Bag de seamă că nu-ți pică bine să fii plasat de partea uneia dintre Forțe. Tu vrei doar să-ți faci treaba.

– Așa-i.

– Dar din fața conflictului dintre Haos și Ordine nu-i chip de scăpare. Te-ai asemuit tu cu fierarul, dar n-ai cu el nici în clin, nici în mânecă. Te-am văzut în acțiune. Să intri într-o crăpătură între dărâmături și să scoți un basilisc răpus. Drăguță, este o mare diferență între potcovirea cailor și uciderea unui basilisc. Ai spus că, dacă-ți convine simbria, alergi într-un suflet la capătul lumii și-i faci felul unei anumite creaturi. Să spunem că un dragon feroc face ravagii...

– Prost exemplu, i-a tăiat vorba Geralt. Vezi cum bați câmpii? De dragoni, care reprezintă Haosul, fără îndoială, nu mă ating.

– Păi, cum vine asta? Trei Găi și-a lins degetele. Pân-aici! Dă-o naibii de treabă, dintre toți monștrii, dragonul este, probabil, cel mai primejdios, cel mai crud și mai lacom. Cea mai scârboasă jivină. Atacă oamenii, provoacă pârjoluri și răpește fecioare. N-ai auzit o groază de povești din-astea? Nu pot să-mi închipui că tu, vânătorule, n-ai o pereche de dragoni la activ.

– Eu nu vânez dragoni, a spus Geralt sec. Balauri cu coadă lungă, da. Șopârle zburătoare. Zmei. Dar dragoni, în niciun caz,

nici verzi, nici negri și nici roșii. Pur și simplu nu-i vânez, pri-cepe odată.

– Hai că m-ai dat gata! i-a spus Trei Găi. Ei bine, bine, am pri-ceput. Destul, hai să nu mai pomenim nimic despre dragoni, văd ceva roșu la orizont, cu siguranță nu-s altceva decât racii noștri. Hai să bem!

Scrâșnind, spărgeau cu dinții carapacele racilor roșii și le sco-teau carnea albă. Apa sărată îi pișca dureros, picurându-i pe încheieturile mâinilor. Borch a tot turnat bere, ajungând într-un final s-o scoată cu polonicul de pe fundul butoiașului. Zerrikancele erau din ce în ce mai vesele, se uitau în jur prin han zâmbind amenințător, vânătorul nu se îndoia că erau în căutare de scandal. Pesemne că și Trei Găi observase, pentru că le amenința cu un rac ținut de coadă. Fetele chicoteau, iar Tea, cu buzele țuguiate și cu ochii închiși ca pentru un sărut, cu fața tatuată, făcea o im-presie înspăimântătoare.

– Sunt adevărate pisici sălbatice, i-a murmurat Trei Găi lui Geralt. Trebuie să fii mereu cu ochii pe ele. Altfel, drăguță, nitam-nisam, pe nepusă masă, se împrăștie mațe pe toată podeaua. Dar, ce-i drept, sunt de ispravă. Doar ai văzut de ce sunt în stare...

– Știu, a aprobat Geralt din cap. Mai rar găsești o așa escortă. Zerrikancele se nasc războinice, sunt antrenate pentru luptă din fragedă pruncie.

– Nu despre asta e vorba. Borch a scuipat pe masă un picioruș de rac. Mă refeream la performanțele din pat.

Geralt le-a aruncat nerăbdător o privire fetelor. Erau zâmbi-toare. Veă, dintr-o mișcare fulgerătoare, aproape imperceptibilă, a ajuns la tipsie. Privindu-l pe vânător cu ochii mijiți, a înhățat un rac și a mușcat din carapace cu scrâșnet. Buzele îi străluceau de la apa sărată. Trei Găi a râgâit din răspuseri.

– Așadar, Geralt, a continuat el, tu nu vânezi dragoni, nici verzi și nici de altă culoare. Am luat la cunoștință. Dar de ce, mă rog, doar aceste trei culori?

– Patru, ca să fiu mai precis.

– Ai pomenit despre trei.

– Ești interesat de dragoni, Borch, din câte văd eu. Ai un anumit motiv?

– Nu. Doar din simplă curiozitate.

– Aha! În ceea ce privește culorile, a fost adoptată această descriere pentru a identifica dragonii autentici. Deși nu pot fi identificați cu exactitate. Dragonii verzi, de altfel cei mai răspândiți, sunt de fapt destul de cenușii, cum sunt de obicei balaurii cu coadă lungă. Cei roșii sunt de fapt roșcați sau cărămizii. Marii dragoni, de culoare cafenie, sunt de fapt cunoscuți sub numele de dragonii negri. Mai rari sunt dragonii albi, încă nu mi-a fost dat să văd vreunul până acum. Viețuiesc în Nordul îndepărtat. Așa cică.

– Interesant. Și știi despre care dragoni am mai auzit?

– Știu. Geralt a sorbit din bere. Aceiași despre care am auzit și eu. Cei aurii. Nu există așa ceva.

– Pe ce te bazezi când spui asta? Doar pentru că n-ai văzut niciunul niciodată? S-ar părea că niciunul alb nu ți-a ieșit în cale.

– Nu-i chiar așa. Peste mări, în Ofir și Zangwebar, sunt cai albi cu dungi negre. N-am văzut vreunul în viața mea, dar știu că există. Pe când dragonii aurii sunt creaturi mitice. Legendare. Ca pasărea phoenix, să spunem. Dragoni aurii și păsări phoenix nu există.

Vea, sprijininindu-se pe coate, se uita la el cu interes.

– Știi despre ce vorbești, fără puțință de tăgadă, doar ești vânător, nu? Borch a mai turnat niște bere din butoiaș. Dar cred, totuși, că orice mit, orice legendă, trebuie să aibă anumite rădăcini. Iar în acele rădăcini se află ceva într-adevăr.

– Se află, i-a confirmat Geralt. Cel mai adesea, un vis, o dorință, un dor. Încrederea că posibilul nu are limite. Și, uneori, hazardul.

– Da, hazardul. Oare n-o fi posibil să fi existat cândva un dragon auriu, o mutație unică, irepetabilă?

– Dacă-i pe-așa, atunci a avut soarta tuturor mutațiilor, a zis vânătorul întorcând capul. Ar fi fost prea diferit, ca să poată supraviețui.

– Ha! a făcut Trei Găi. Acum negi legile naturii, Geralt. Prietenul meu, vrăjitorul, obișnuia să spună că în natură orice creatură are continuitatea sa și că supraviețuiește, sub o formă sau alta. Sfârșitul

unea este începutul alteia, posibilul nu are limite sau cel puțin natura nu le cunoaște.

– Mare optimist prietenul ăsta al tău, vrăjitorul. N-a luat, însă, în considerație ceva: erorile comise de natură. Sau de cei care s-au jucat cu ea. Dragonul auriu și alți mutanți asemenea lui, dacă ar fi existat, n-ar fi putut supraviețui. L-ar fi împiedicat o limită a posibilului destul de naturală.

– Care limită?

– Mutanții – mușchii maxilarelor lui Geralt zvâcneau puternic –, mutanții sunt sterili, Borch. Numai în legende poate dăinui ceea ce nu poate dăinui în natură. Doar legenda și mitul ignoră limitele posibilului.

Trei Găi tăcea. Geralt se uita la fete, la chipurile devenite deodată serioase. Vea s-a aplecat spre el pe neașteptate, îmbrățișându-i gâtul cu brațul musculos, greoi. I-a simțit buzele pe obrazul lui, umezite cu bere.

– Te place, i-a șoptit Trei Găi. La naiba, te place.

– Ce e așa de ciudat? a zâmbit trist vânătorul.

– Nimic. Dar trebuie să sărbătorim. Gospodarule! Încă un butoiaș!

– Hai să nu exagerăm. Cel mult un urcior.

– Două urcioare! a explodat Trei Găi. Tea, trebuie să ies o clipă.

Zerrikanca s-a ridicat, și-a luat sabia de pe bancă, a inspectat încăperea cu o privire melancolică. Deși mai multe perechi de ochi, așa cum remarcase vânătorul, fulgeraseră lacom la vederea tășcuței bombate, nimeni nu s-a grăbit deloc să-l urmeze pe Borch, care se clătina pe două cărări spre ieșirea în curte. Tea a ridicat din umeri, urmându-și stăpânul.

– Care ți-e numele adevărat? a întreat-o Geralt pe cea care rămăsese la masă. Vea a fulgerat cu dinții săi albi. Cămașa strâmtă stătea să-i pocnească, aproape de limitele posibilului. Vânătorul nu se îndoia că o altă provocare plutea în sală.

– Alveaenerle.

– Frumos! Vânătorul era sigur că zerrikanca se va schimonosi și-i va face cu ochiul. Avea dreptate.

- Vea?

- Hm?

- De ce umblați voi cu Borch? Voi, războinice libere? Poți să-mi spui?

- Hm...

- Hm, ce?

- El este... Zerrikanca își căuta cuvintele încruntată. El este... cel mai... frumos.

Vânătorul a dat din cap. Nu era prima dată când criteriile după care femeile evaluează atractivitatea bărbaților reprezentau o enigmă pentru el.

Trei Găi s-a năpustit în sală încheindu-se la pantaloni și i-a strigat comenzi hangiului. Tea, ținându-se cu doi pași în spatele lui, prefăcându-se plictisită, s-a uitat de jur împrejurul sălii, iar negustorii și marinarii se străduiau să-și ferească privirea. Veă sugea un alt rac și din când în când îi arunca priviri pline de subînțeles vânătorului.

- Am mai comandat niște anghile, fripte de data aceasta. Trei Găi s-a trântit ca din pod, cureaua desfăcută îi zăngănea. Atâta m-am ostenit cu racii ăștia, că sunt lihnit. Și tocmai am vorbit de o odaie pentru tine, Geralt. N-are niciun rost să rătăcești noaptea pe drumuri. Hai să mai petrecem. În sănătatea voastră, fetelor!

- Vessekheal, i-a răspuns Veă ridicând paharul. Tea a făcut cu ochiul și s-a întins, ceea ce, contrar așteptărilor lui Geralt, nu a dus la revărsarea bustului său atractiv peste cămașă.

- Să petrecem! Trei Găi s-a aplecat peste masă și a palmuit-o peste fund pe Tea. Să petrecem, vânătorule. Hei, gospodarule! Fă-te-ncoace!

Hangiul a venit în grabă, ștergându-și mâinile de șorț.

- N-ai cumva o vană? Una pentru scâldat, trainică și mare?

- Cât de mare, domnule?

- Să încapă patru persoane.

- Pentru... patru... Hangiul a rămas cu gura căscată.

- Pentru patru, i-a confirmat Trei Găi scoțând din buzunar teșchereaua îndesată.

- Facem rost, s-a lins pe buze hangiul.
- Așa te vreau, a răs Borch. S-o ducă sus în odaia mea și s-o umple cu apă fierbinte. Iute, drăguță. S-aducă și bere, și trei ulcele. Zerrickancele chicoteau și în răstimp făceau cu ochiul.
- Pe care o preferi? a întreat Trei Găi. Hă? Geralt?
- Vânătorul se scărpină la ceafă.
- Știu că e greu de ales, i-a spus Trei Găi cu empatie. Nici mie nu mi-e ușor câteodată. Bine, ne mai gândim în vană. Hei, fetelor! Ajutați-mă să urc scara!

### III

Pe pod era o stavilă. Drumul era blocat de o bârnă lungă solidă sprijinită pe capre de lemn. În fața și în spatele ei stăteau halebardierii cu armuri din zale de oțel, căptușite cu piele. Deasupra barajului fâlfâia anevoios un steag purpuriu cu griffinul pe o emblemă de argint.

- Ce dracu'? s-a oțărât Trei Găi, pășind mai aproape. Nu se poate trece?

- Aveți pașaport, salvus conductus? i-a cerut cel mai apropiat halebardier fără să-și scoată din gură paiul pe care-l mesteca de foame sau, poate, ca să-i treacă timpul.

- Ce fel de pașaport? Da' ce se-ntâmplă? E ciumă? Sau poate război? Cine a poruncit să se pună stavilă-n drum?

- Din partea regelui Niedamir, seniorul de Caingorn. Străjerul și-a împins paiul în celălalt colț al gurii și a arătat către drapel. Fără salvus conductus nu trece nimeni nici în ruptul capului.

- Ce tâmpenie, a spus istovit Geralt. La urma urmei, nu ne aflăm în ținutul Caingorn, ci în Hołopole. Și la o adică Hołopole, și nu Caingorn, colectează peajul de la podurile de pe Braa. Ce are a face Niedamir?

- Nu mă întrebați pe mine. Străjerul a scuipat paiul. Nu-i treaba mea. Eu sunt pus aici ca să controlez pașapoartele. Dacă vreți, stați de vorbă cu decurionul nostru.

– Dar unde e?

– Acolo, în spatele chioșcului de vamă, se perpelește la soare, i-a răspuns halebardierul, dar fără să se uite la Geralt, ci la coapsele goale ale zerrickancelor, care se întindeau nonșalant în șei.

În spatele chioșcului, așezat pe un morman de bușteni uscați, străjerul desena cu vârful halebardei pe nisip o femeie, sau mai degrabă o parte din ea, văzută dintr-o perspectivă neobișnuită. Alături mângâia coardele unei lăute un bărbat foarte slab, cu o pălărioară fantezie trasă peste ochi, de culoare mov-prună, împodobită cu o cataramă de argint și cu o pană lungă, zburlită, de egretă.

Geralt știa pălărioara și pana, faimoase de la Buina până la Jaruga, vestite prin palate, castele, hanuri, cârciumi și lupanare. Mai cu seamă prin lupanare.

– Jaskier!

– Geralt, vânătorul! De sub pălărioară priveau doi ochi albaștri veseli, isteți. Asta-i bună! Chiar tu ești? N-ai din întâmplare *salvus conductus*?

– Ce tot bateți câmpii cu *salvus conductus*? a întreat vânătorul descălecând. Ce se petrece aici, Jaskier? Am vrut să ajungem pe malul celălalt al râului, eu împreună cu cavalerul Borch Trei Găi și cu escorta noastră. Și nu putem, după cum se vede.

– Nici eu nu pot. Jaskier s-a ridicat, și-a scos pălărioara și s-a înclinat cu o curtoazie exagerată în fața zerrickancelor. Nici pe mine nu mă lasă să trec râul. Pe mine, Jaskier, cel mai vestit menestrel și poet pe o rază de o mie de mile, nu mă lasă decurionul acesta, cu toate că e artist și el, după cum puteți vedea.

– Nu las pe nimeni să treacă dacă n-are *salvus conductus*, a întărit decurionul încruntat, după care și-a completat desenul cu un detaliu final, împungând nisipul cu vârful halebardei.

– Ei bine, n-avem încotro, a spus vânătorul. Mergem pe malul stâng. E mai lung drumul până la Hengfors, dar n-avem ce face.

– La Hengfors? s-a uitat nedumerit bardul. Prin urmare, Geralt, nu te duci la Niedamir? După dragon?

– După care dragon? s-a interesat Trei Găi.

- Cum, nu știți? Chiar nu știți? Ei bine, trebuie să vă pun la curent, conașilor. Oricum am de așteptat până vine cineva cu salvus conductus, care să mă cunoască și să mă ia cu el. Ședeți.

- Un bob zăbavă, a spus Trei Găi. Soarele e aproape la trei sfer-turi de zenit și noi stăm așa, pe uscat? La naiba. Doar n-o să stăm de vorbă fără să ne ungem gâtleurile. Tea, Ve, ia întoarceți-vă la trap în târg și cumpărați un poloboc.

- Știi că-mi placi coane...?

- Borch, zis și Trei Găi.

- Jaskier, poreclit și Nemaipomenitul. De către unele fete.

- Lasă asta, povestește-ne, Jaskier, a intervenit nerăbdător vâ-nătorul. Doar n-o să ne prindă noaptea pe-aici.

Bardul și-a învârtit lăuta și i-a lovit violent coardele.

- Cum ați prefera, în varianta lungă sau normală?

- Normală.

- Așa să fie. Jaskier nu și-a lăsat din mână lăuta. Ascultați, prin urmare, conașii mei, ceea ce s-a petrecut în urmă cu o săptămână, nu departe de târgul liber numit Hołopole. Se revărsau zorii zilei, soarele abia mijea și împurpura fuioarele de ceață atâr-nate deasupra pajiștii...

- Păi, cum ne-a fost vorba? Să fie varianta normală, i-a reamintit Geralt.

- Și nu este? Ei bine, bine, bine. Am priceput. Pe scurt, fără metafore. Deasupra pășunii din Hołopole zbură un dragon.

- Eeeh, a spus vânătorul, hai, las-o moartă! De ani buni nimeni n-a văzut vreun dragon prin împrejurimi. Oare n-o fi fost vreun balaur cu coada lungă? Câteodată sunt la fel de mari.

- Hai, nu mă insulta, vânătorule! Știu bine ce spun. L-am văzut cum te vād și cum mă vezi. Am avut noroc că m-am nimerit la iarmaroc în Hołopole și am văzut totul cu ochii mei. Balada este pregătită, dar nu cred c-ați vrea să...

- Mai departe. Era mare?

- Cât trei cai ca lungime. În înălțime nu mai mare decât un cal, dar mult mai gros. Cenușiu ca nisipul. Adică verde, vreau să spun.

– Da. Și, pe neașteptate, a aterizat într-o turmă de oi, ciobanii s-au speriat și au luat-o la sănătoasa, a omorât o duzină de animale, a înfulecat patru și a zburat mai departe.

– S-a dus... Geralt a dat din cap. Și dus a fost?

– Da' de unde. Ce să vezi, în dimineața următoare a venit din nou, de data aceasta mai aproape de târg. S-a lăsat în picaj pe o grămadă de babe care-și spălau rufe pe malul râului Braa. Să le fi văzut cum țipau, omule! Mă tăvăleam de răs. Dragonul a mai dat târcoale deasupra târgului Hołopole, după care a dat iar iama în oile de pe pășune. Abia după aceea s-au stârnit forfota și zarva, căci la început aproape nimeni nu-i credea pe ciobani. Primarul a mobilizat miliția locală și raională, dar în răstimp plebea și-a luat problema în propriile mâini și a rezolvat-o.

– Cum?

– Printr-o metodă populară. Meșterul ciubotar al târgului, un anume Capremâncă, a născocit o capcană pentru creatură. Au sacrificat o oaie, au umplut-o cu spânz, frăguțele-lupului, pătrunjelul-câinelui, sulf și gudron de ciubotărie. Pentru a fi mai sigur, un spițer local i-a turnat și doi litri de poțiune pentru furuncul, iar preotul templului a bolmojit niște rugăciuni asupra hoitului. Apoi au înfipt oaia împănată într-un harag în mijlocul strungii. Nimeni nu credea că dihania o să fie ispitită de acest rahat împuțit înconjurat de o mie de oi, dar realitatea ne-a depășit așteptările. Planând deasupra oilor care se foiau și behăiau, spurcăciunea a înhățat momeala cu tot cu harag.

– Ei, nu mai spune? Hai nu ne mai ține pe jar, Jaskier.

– Da' mai încape vorbă? Ar fi culmea culmilor să mă opresc taman acum. Ascultați ce s-a întâmplat mai departe. N-a trecut mai mult timp decât i-ar trebui unui bărbat să dezlege corsetul unei femei, că dragonul a și început să scoată din senin hohote și fum, prin față și prin spate. A făcut o tumbă, a încercat să-și ia zborul, apoi s-a prăbușit la pământ și a înțepenit. Doi voluntari s-au apropiat ca să verifice dacă bestia veninoasă mai suflă. Aceștia erau antreprenorul de pompe funebre local și idiotul târgului, născut în urma siluirii fiicei unui tăietor de lemne de către membrii unui

pluton de pikemeni, care trecuse prin Hołopole pe vremea răscoaiei din timpul voievodului Nurzyboba.

- Ce ne tot îndrugi verzi și uscate, Jaskier?

- Nu îndrug nimic, doar adaug puțină culoare realității cenușii, atâta tot.

- Hai. Spune mai departe, nu mai pierde vremea.

- Ei bine, așa cum spuneam, groparul și viteazul idiot s-au dus în calitate de iscoade. După cele petrecute am ridicat în cinstea lor un monument mic, dar plăcut ochiului.

- Aha, a zis Borch. Asta înseamnă că dragonul încă mai trăia.

- Oho și încă cum, a adăugat vesel Jaskier. Trăia. Dar era atât de slab, încât nu i-a mâncat nici pe gropar, nici pe idiot, doar le-a supt sângele, atâta cât le mai curgea prin venele înghețate de spaimă. Și apoi, spre îngrijorarea generală, și-a luat zborul spre depărtări, întâmpinând mari greutăți. După fiecare leghe parcursă se prăbușea și se înălța din nou. Uneori se târa pe labelle din spate. Cei mai îndrăzneți s-au luat după el, neslăbindu-l din ochi. Și știi ce?

- Hai, spune, Jaskier.

- Dragonul a căzut de-a binelea într-un defileu din Munții Șoimului, nu departe de obârșia râului Braa și s-a aciuat într-o grotă.

- Acum începe să se limpezească totul, a spus Geralt. Dragonul viețuia, fără doar și poate, prin cavernele acelea de veacuri, într-o amorteală letargică. Am mai auzit de astfel de cazuri. Iar pe-acolo pe undeva ar trebui să fie comoara lui. Acum știi de ce au pus stavilă la pod. Cineva râvnește să pună laba pe comoară. Iar acel cineva nu e nimeni altul decât Niedamir de Caingorn.

- Întocmai, a confirmat trubadurul. Tot Hołopole clocotește din pricina asta, pentru că norodul socoate că i se cuvine comoara dragonului. Dar șovăie să dea piept cu Niedamir. Regele acesta e un puțoi neghiob căruia nu i-a mijit nici mustața, dar a știut să demonstreze că nu e bine să te pui cu el. Iar soarta lui atârnă de acest dragon, de aceea n-a mai stat pe gânduri și a luat măsuri.

- Atârnă de comoara lui, poate ai vrut să spui.

- De fapt, mai mult de dragon decât de comoară. Și știți de ce? Lui Niedamir îi curg balele după principatul vecin Malleore.

Acolo, după moartea subită și destul de ciudată a principelui, a fost înscăunată o principesă aflată la etatea, cum să mă exprim eu, măritişului. Nobilii din Malleore se uită chiorâș la Niedamir și la alți pețitori, pentru că știu că un conducător nou le-ar pune pielea pe băț spre deosebire de mucoasa de principesă. Așa că au scos la iveală niște profetii vechi și prăfuite, conform cărora mitra și mâna fătucii i-ar aparține celui care pune la pământ un dragon. Cum nimeni nu mai văzuse prin preajmă de veacuri vreun dragon, s-au culcat cu toții liniștiți pe-o ureche. Și Niedamir, de bună seamă, făcea haz de legendă, se străduia să pună mâna pe Malleore cu forța armată, dar când i-a ajuns la urechi vestea despre dragonul din Hołopole, i-a trăsnet prin minte că poate îngenunchea nobilimea din Malleore cu propriile arme. Dacă el ar apărea acolo, ducând triumfător un cap de dragon, oamenii l-ar saluta ca pe un monarh trimis de zei pe pământ, iar nobililor le-ar curma piuitul. Acum v-ați prins de ce umblă după dragon ca după iarba de leac? Și cu atât mai mult după unul care abia-și mai târâie labele? Asta-i curată plească, noroc chior, i-au pus zeii mâna-n cap.

– Și a poruncit să se stăvilească drumurile pentru concurență.

– Chiar așa. Și pentru hołopolonezi. Cu toate că a trimis salvus conductus cu caii peste tot. Pentru cei care ar fi în stare să-i vină de hac dragonului, deoarece lui Niedamir nu-i arde de intrat prin grote cu sabia în mână de unul singur. Cât ai pocni din degete, i s-au alăturat cei mai vestiți vânători de dragoni. Îi știi, Geralt, pe cei mai mulți dintre ei.

– Posibil. Cine a venit?

– Eyck din Denesle, ăsta-i unul.

– Fir-ar... Vânătorul a șuierat încet. Eyck, piosul și inocentul, cavalerul fără de cusur și fără de frică în persoană.

– Îl știi bine, Geralt? a întrebat Borch. E adevărat, se pricepe la dragoni?

– Nu numai la dragoni. Eyck se descurcă de minune cu orice monstru. A făcut praf manticore și chiar grifoni. Și câțiva dragoni, din câte am auzit eu. Este bun. Dar ne strică piața, la naiba, pentru că nu ia bani. Cine a mai venit, Jaskier?

– Spadasinii din Crinfrid.

– Ei bine, atunci dragonul e deja pe lumea cealaltă. Cei trei fac o gașcă nemaipomenită, nu se luptă ei prea curat, dar sunt eficienți. Au stârpit toți balaurii și reptilele zburătoare din Redania, precum și trei dragoni roșii și unu negru, și asta chiar că înseamnă ceva. A mai venit cineva?

– Da. Li s-au alăturat șase piticani. Cinci bărboși sub comanda lui Yarpen Zigrin.

– N-am auzit de el.

– Dar de dragonul Ocviście din Muntele de Cuarț ai auzit?

– Am auzit, cum să nu. I-am văzut și nestematele din comoară. Erau safire de culori nemaîntâlnite și diamante cât cireșele.

– Ei bine, acest Yarpen Zigrin și piticanii săi i-au făcut felul lui Ocviście. Există și o baladă despre asta, dar e apă de ploaie, întrucât nu-i de-a mea. Dacă n-ați ascultat-o, pagubă-n ciuperci.

– Aceștia sunt toți?

– Da. Dacă nu te punem la socoteală și pe tine. Ai spus că nu știai despre dragon; așa o fi. Dar acum ai aflat, nu mai poți să spui că nu știi. Ei, ce zici?

– Nimic. Nu mă interesează acest dragon.

– Ha! Viclean mai ești, Geralt! Pentru că încă nu ai salvus conductus.

– Nu mă interesează acest dragon, îți repet. Dar spune-mi despre tine, Jaskier. Ce vânt te-aduce pe-aici?

– Unul normal, a ridicat trubadurul din umeri. Nu mă pot ține departe de evenimente și atracții. Și-apoi, despre confruntarea cu dragonul acesta o să se vorbească mult de-acum înainte. De bună seamă că aș fi putut însăila o baladă pe baza celor auzite, dar cu totul altfel ar suna din gura cuiva care a văzut lupta cu propriii ochi.

– Lupta? a râs Trei Găi. Mai degrabă ar fi ceva de genul sacrificării unui porc sau a despicării unei carcase. Ascult și mă minunez. Vânători vestiți care se grăbesc într-un suflet să ajungă în galop ca să înjunghie un dragon otrăvit dinainte de un țărănoi. Îmi vine să râd și să vomit.

– Te înșeli amarnic, i-a spus Geralt. În cazul în care dragonul nu se prăbușește pe loc de la otravă, bestia are încă vigoare în trupul său și se zbate adunându-și ultimele forțe. La urma urmelor, asta n-are importanță. Spadasinii din Crinfrid oricum l-ar omorî, dar fără o luptă, dacă vrei să știi, nu ar fi posibil.

– Vasăzică, pui rămășag pe spadasini, Geralt?

– Negreșit.

– Eu n-aș pune, a intervenit decurionul artist, tăcut până atunci. Dragonul e o creatură magică și nu poate fi pus la pământ decât prin vrăji. Dacă e cineva în stare s-o facă, nu poate fi altcineva decât vrăjitoarea care a trecut taman ieri pe aici.

– Cine? Geralt își înclină capul.

– Vrăjitoarea, a repetat decurionul. Așa cum vă spuneam.

– Cum o cheamă, ți-a spus?

– Mi-a spus, dar n-am ținut minte. Avea *salvus conductus*. Era tânără, frumoasă în felul ei, dar avea niște ochi... Știți bine, conașilor. Te ia cu fiori când te țintuiesc.

– Ai idee, Jaskier? Cine ar putea fi?

– Nu, s-a încruntat bardul. Tânără, frumoasă și cu asemenea ochi. Ce mai semnamente! Toate sunt așa. Niciuna dintre cele pe care le știi, și trebuie să recunosc că știi o sumedenie, nu arată mai mult de douăzeci și cinci, treizeci de ani, iar unele, din câte am auzit, își amintesc până și vremurile când pădurile foșneau în locul în care se află astăzi Novigradul. La o adică, la ce sunt bune poțiunile din mandragore? Și ochii și-i clătesc cu așa ceva, ca să le strălucească. Așa-s femeile, ce să-i faci?

– Nu era roșcată? l-a întrebat vânătorul.

– Nu, conașule, i-a răspuns decurionul. Brunetă.

– Și ce fel de cal avea? Un murg cu o stea albă?

– Nu. Negru, aidoma părului ei. Ei bine, conașilor, vă spun eu că ea are ac de cojocul dragonului. Căci dragonii sunt de competența vrăjitorilor. Forțele omenesti se dovedesc a fi neputincioase în fața lor.

– Mă întreb ce-ar avea de spus la auzul acestor vorbe ciubotarul Capremâncă, a râs Jaskier. Dacă ar fi avut la îndemână ceva

mai puternic decât spânzul și pătrunjelul-câinelui, pielea dragonului ar fi atârnat astăzi pe palisada din Hołopole, balada ar fi fost gata, iar eu nu mă mai pârpăleam aici, la soare...

- Dar cum s-a întâmplat că Niedamir nu te-a luat cu el? l-a întrebat privind-l iscoditor Geralt. La urma urmei erai în Hołopole când a pornit la drum. Oare nu-i place regelui să fie însoțit de artiști? Care-i pricina pentru care te pârpălești aici, în loc să-i duci trena și să-i cânti regelui?

- O văduvă tânără, i-a răspuns Jaskier descurajat. S-o ia naiba. M-a prins în mrejele ei, iar a doua zi Niedamir cu tot alaiul erau deja la râu. Îi luaseră cu ei până și pe Capremâncă și pe gardienii din Hołopole, doar pe mine mă uitaseră. Am încercat eu să-i explic decurionului, dar...

- Dacă ai salvus conductus, pe-aici ți-e drumul, i-a replicat categoric halebardierul, sprijinit de peretele chioșcului. Dacă n-ai salvus conductus, nu-ți dau drumul. Porunca-i poruncă...

- Hopa! l-a întrerupt Trei Găi. Au ajuns fetele cu berea.

- Și n-au venit cu mâna goală, a remarcat Jaskier ridicându-se. Ia uitați-vă ce cal! Parcă-i un dragon.

Dinspre pădurea de mesteceni veneau în galop zerrickancele, flancând un călăreț aflat în șaua unui armăsar năraș antrenat pentru luptă.

S-a ridicat și vânătorul.

Călărețul purta un caftan de catifea violet, cu o împletitură de argint și un surtuc garnisit cu blană de samur. Ridicat în șa, se uita țanțoș la ei. Geralt cunoștea căutătura aceea. Și nu se dădea în vânt după ea.

- Bună ziua, domnilor. Sunt Dorregaray, s-a prezentat călărețul descălecând încet și cu demnitate. Maestru în magie neagră.

- Maestrul Geralt. Vânător.

- Maestrul Jaskier. Poet.

- Borch, numit Trei Găi. Și fetele mele, cele care dau cep polobocului, cu care-ați făcut cunoștință deja, coane Dorregaray.

- Da, într-adevăr, a spus vrăjitorul fără vreun zâmbet. Am schimbat politețuri cu frumoasele războinice zerrickance.

– Ei bine, sănătate! Jaskier i-a întins ulcica din piele adusă de Vea. Să bem, coane vrăjitor. Coane Borch, îl servim și pe decurion, nu-i așa?

– Fără doar și poate. Ia fă-te-ncoace, oșteanule!

– Cred că, a spus vrăjitorul după ce a tras o dușcă, am fost mânați de același scop până la stavila aceasta de pe pod, așa-i?

– Dacă ai în vedere dragonul, coane Dorregaray, a răspuns Jaskier, așa este, precum bine spui. Vreau să fiu prezent în miezul evenimentelor și să ticluiesc o baladă. Din păcate, acest decurion, aici de față, un om fără bună-cuviință, nu vrea să mă lase să trec. Îmi pretinde un *salvus conductus*.

– Îmi cer iertare. Halebardierul și-a băut berea, și-a plescăit buzele. Am primit poruncă să nu las pe nimeni să treacă dacă n-are *salvus conductus*. N-am ce face. Ce-ar însemna ca tot Hołopolul să se urce în căruțe și să urce prin munți după dragon. Porunca-i poruncă...

– Porunca aceasta, oșteanule, s-a încruntat Dorregaray, îi are în vedere pe vagabonzii care ar putea încurca pe-aici, pe curvele care ar răspândi desfrâul și orgiile, pe pungăși, pe tâlhari și tot soiul de secături și lepădături. Dar nu pe mine.

– Nimeni nu trece fără *salvus conductus*, s-a înfuriat decurionul. Fir-ar...

– Lasă blestemele! l-a întrerupt Trei Găi. Ia mai bine și bea! Tea, toarnă-i, te rog, oșteanului acesta neînfricat. Hai să ședem, conașilor. Băutul în picioare, în grabă și fără desfătare, nu e în firea nobililor.

Se așezară pe baloți în jurul polobocului, iar halebardierul recent trecut în rândul nobililor s-a înroșit de satisfacție.

– Bea, centurionule neînfricat! îi dădea ghes Trei Găi.

– Decurion îs, nu centurion.

Halebardierul s-a înroșit și mai tare.

– Nu încape nicio îndoială că ai să devii centurion, a rânjit Borch. Un flăcău isteț ca tine avansează într-o clipită.

Dorregaray, refuzând un alt rând, se întoarse către Geralt.

– Încă mai vuieste târgul despre basilisc, coane vânătorule, iar tu ești deja pe urmele dragonului, după cum văd eu, a spus el încet.

Sunt curios dacă ești chiar așa de hămesit după gologani sau dacă e vorba doar de plăcerea pură de a ucide ființe amenințate de dispariție?

– Ciudată curiozitate, a remarcat Geralt, din partea cuiva care se grăbește cu capul înainte să ajungă la țanc la dragon ca să-i smulgă dinții, atât de folositori în prepararea elixirurilor și a leacurilor. Este adevărat, maestre, că cei smulși din gura dragonului înainte de a-și da duhul sunt cei mai buni?

– Ești sigur că de aceea mă duc acolo?

– Sunt. Dar ți-a luat-o deja cineva înainte, Dorregaray. O colegă de-a ta a trecut deja podul, având asupra sa un salvus conductus, pe care tu nu-l ai. Brunetă, dacă vrei să știi.

– Pe un cal negru?

– Cam așa s-ar părea.

– Yennefer, a dedus Dorregaray, încruntându-se. Vânătorul a tresărit abia perceptibil.

S-a așternut tăcerea, care a fost întreruptă la scurtă vreme de viitorul centurion cu un râgâit.

– Nimeni... fără salvus conductus...

– Două sute de lintare îți ajung? Geralt și-a scos lent din buzunar tășcuța burdușită, proaspăt primită de la primar.

– Geralt, i-a zâmbit enigmatic Trei Găi, chiar...

– Iartă-mă, Borch. Îmi pare rău, nu pot să te însoțesc la Hengfors. Poate altă dată. Ne mai întâlnim noi.

– Nu-i musai să ajung la Hengfors, a spus Trei Găi cu seninătate. Chiar deloc.

– Ascunde, conașule, săculețul! s-a oțărât decurionul care promitea să devină centurion. Ține-ți peșcheș în toată regula. Nici pentru trei sute nu vă las să treceți.

– Dar pentru cinci sute? și-a scos Borch tășcuța. Ține-ți punghuța, Geralt. Plătesc eu peajul. Începe să-mi placă tărășenia asta. Cinci sute, oșteanule. Câte-o sută de căciulă, socotind fetele mele sub o singură căciulă. Ei, ce zici?

– Vai de mine și de mine! s-a zăpăcit viitorul centurion, pitind tășcuța pe sub surtuc. Ce-o să-i spun regelui?

– Spune-i, i-a sugerat Dorregaray, îndreptându-se și scoțându-și de la brâu o baghetă din fildeș împodobită din belșug, că ai încremenit de teamă când ai văzut.

– Ce să văd, conașule?

Vrăjitorul și-a fluturat bagheta și a rostit un farmec. Un pin crescut pe versantul celuiilalt mal al râului s-a aprins și într-o singură clipă a fost cuprins în întregime de vâlvătăile furioase, de la rădăcină până la vârf.

– Pe cai! Sărind în sus, Jaskier și-a aruncat lăuta pe spate. Pe cai, conașilor! Și domnițelor!

– La o parte stavilă! le-a strigat halebardierilor decurionul bogat, cu mari șanse de a deveni centurion.

După ce-au trecut de stavilă, Ve a tras de frâie, iar calul a început să danseze, copitele răsunându-i pe scândurile podului. Fata, scuturându-și cozile împletite, a țipat pătrunzător.

– Bravo, Ve! i-a strigat Trei Găi. Înainte, conașilor, la galop! Să călărim zerrickănește, cu surle și trâmbițe!

## IV

– Ia te uită, a declarat cel mai mare dintre Spadasini, Boholt, chipeș și impunător ca trunchiul unui stejar vechi. Niedamir nu v-a împrăștiat în cele patru vânturi, conașilor, măcar că eram încredințat că așa o să facă. Ei bine, nu-i treaba noastră, a oamenilor de rând, să punem la îndoială hotărârile regelui. Haideți lângă foc. Ședeți, flăcăi. Iar acum, între noi doi, vânătorule, ce-ai vorbit cu regele?

– Nimic, a replicat Geralt, sprijinindu-și confortabil spatele de șaua trasă lângă foc. Nici măcar n-a ieșit din cort ca să ne vadă. Ni l-a trimis doar pe acel factotum al său, cum îl cheamă...

– Gyllenstiern, i-a amintit Yarpem Zigrin, un pitican îndesat, cu barbă, aruncând în foc o cioată imensă găsită în tufișuri. Un măscărici nesuferit. Un porc împutit. Când ni s-au alăturat, a venit la mine cu nasul pe sus, hm-hm, țineți minte, piticanilor

cine poruncește aici și cui trebuie să vă supuneți, aici regele Niedamir este atotputernic și cuvântul lui este drept și tot așa o ținea. Stăteam și-l ascultam și mă gândeam să-i trimit pe flăcăi să-l culce la pământ, s-ajungă pe năsălie. Dar nu mi-am pus mintea, știi, ca să n-aibă motiv să spună că piticanii sunt țâfnoși și artăgoși, că pe ici și pe dincolo, că-s niște corcitură cu care nu e posibil să... cum se spune, la naiba... comvețuiești sau cam așa ceva. Și altă dată să poată să pună la cale alt pogrom în vreun târgușor. M-am abținut, că-s cu obrazu' subțire – a clătinat din cap.

– S-ar părea că nu știe nimic altceva Gyllenstiern ăsta, a remarcat Geralt. Pentru că și nouă ne-a spus același lucru, și noi am clătinat din cap.

– Din câte îmi dau eu seama, a intervenit al doilea Spadasin, așternând o pătură pe un morman de lemne, păcat că Niedamir nu te-a trimis pe tine. Atâția oameni umblă după dragon, că te ia groaza. Ca un roi. De-acum nu mai e o expediție de vânătoare, ci o procesiune de înmormântare. Nu-mi prea place să lupt într-o turmă.

– Lasă, lasă, Pustiitorule, l-a întrerupt Boholt. E mai bine să ne însoțească. De parcă n-ai mai fi vânat niciodată dragoni. Întotdeauna pe urmele unui dragon se pornește o gloată de oameni, un bâlci în toată regula, un lupanar pe roți. Dar atunci când se va arăta jivina, știi cine va mai rămâne pe câmp? Noi, nimeni altcineva în afară de noi.

Boholt s-a oprit pentru o clipă, a tras cu sete o dușcă din damigeana învelită cu o împletitură de răchită, apoi și-a suflat cu putere nasul și a tușit.

– Un alt lucru, a continuat el, pe care ni-l arată practica, este că, uneori, nici bine nu se răcește dragonul, că se și dezlănțuie gălceava și măcelul, capetele cad secerate ca muștele. Iar când se împarte comoara, ajung să-și scoată ochii unul altuia. Ce, Geralt? Nu-i așa? N-am dreptate? Vânătorule, cu tine vorbesc.

– Cunosc astfel de cazuri, a confirmat Geralt sec.

– Cunoști, spui. De bună seamă că din auzite, pentru că la urechile mele n-a ajuns vreodată vestea că i-ai făcut seama vreunui

dragon. De când sunt eu pe lumea asta, nu am auzit ca vreun vânător să fi vânat dragoni. E tare ciudată și prezența ta pe aici.

– Într-adevăr, și-a tărăgănat cuvintele Kennet, poreclit Taiepaie, cel mai mic dintre Spadasini. Tare ciudată. Iar noi...

– Stai, ai răbdare, Taiepaie! Vorbeam eu, i-a tăiat-o Boholt. Oricum, n-am de gând să vorbesc prea mult. Știe el, vânătorul, ce vreau să spun. Îl cunosc și el mă cunoaște, nu ni s-au întâlnit cărările până în prezent și nici de-acum înainte. Pentru că, ce părere-aveți voi, flăcăi, dacă, de exemplu, l-aș tulbura pe vânător în timpul lucrului sau dacă i-aș sufla prada de sub nas, acesta nu m-ar despică în două pe loc și, la urma urmei, pe bună dreptate? Nu-i așa?

Nimeni nu a confirmat, nici nu a negat. Nu părea că Boholt avea nevoie neapărat de una sau de cealaltă.

– Ei bine, a continuat el, e mai plăcută călătoria împreună, spuneam. Vânătorul se poate dovedi a ne fi folositor. Împrejurimile sunt sălbătice și izolate, ne-ar putea ieși în cale vreo himeră, vreun vârcolac sau vreun vampir, ne-ar putea nenoroci. Dar dacă Geralt ni-i în preajmă, nu ne facem griji, pentru că asta-i specialitatea lui. Dar dragonul nu-i specialitatea lui. Am dreptate?

Din nou, nimeni nu a confirmat și nici nu a negat.

– Coane Trei Găi, a continuat Boholt, întinzându-i damigeana piticanului. Dacă suntem cu Geralt, mă simt în siguranță. Atunci cine vă deranjează, Pustiitorul, Taiepaie? Nu cumva Jaskier?

– Jaskier, a spus Yarpen Zigrin, oferindu-i bardului damigeana, întotdeauna se ivește acolo unde se petrece ceva interesant și știm cu toții că nici nu strică, nici n-ajută, iar marșul n-are cum să-l întârzie. E ca puricele-n coada cânelui. Nu, flăcăi?

Flăcăii, piticani bărboși și pătrați, râdeau de le tremurau bărbile. Jaskier și-a împins pălărioara spre ceafă și a sorbit din damigeană.

– Ooooh, e al naibii de tare, a mormăit el, trăgând aer în piept. O să-mi strice vocea. Da' din ce e făcută, din scorpionii?

– Un singur lucru nu-mi place, Geralt, a grăit Taiepaie, luând damigeana din mâinile menestrelului. Că ni l-ai adus pe capul nostru pe vrăjitorul ăsta. Suntem sătui de ei până peste urechi.

– Într-adevăr, l-a aprobat piticanul Yarpén. Are dreptate Taiepaie. Avem nevoie de acest Dorregaray aici, cum are nevoie porcul de șa. Avem de la o vreme-ncoace propria noastră vrăjitoare, nobila Yennefer, pfui, pfui.

– Da, a declarat Boholt, scărpinându-și gâtul de taur, de la care tocmai își desfăcuse gulerul din piele cu știfturi de oțel. Avem vrăjitori până peste cap, conașilor. Mai exact doi dintre ei sunt în plus. Și i se supun trup și suflet lui Niedamir al nostru. Iată, noi stăm aici, sub cerul liber, și ne încălzim în jurul focului, iar vulpile astea viclene pun țara la cale în cortul regelui, la căldurică. Niedamir, vrăjitoarea, vrăjitorul și Gyllenstiern. Yennefer e cea mai nesuferită. Și vreți să vă spun ce pun ei la cale? Cum să ne-o tragă, ce mai la deal la vale.

– Și de la vânat ne opresc, s-a întunecat la față Taiepaie. Și noi ce să mai mâncăm? Marmote! Și marmotele, vă întreb, ce sunt? Șobolani, nimic altceva. Ce mâncăm noi de fapt? Șobolani!

– Lasă că asta nu-i nimic, a spus Pustiitorul. În curând o să încercăm coada de dragon. Nimic nu se poate compara cu coada de dragon friptă pe cărbuni.

– Yennefer, a reluat Boholt, este o muiere urâtă, răutăcioasă și obraznică. Nu ca fetele dumitale, coane Borch. Ele sunt liniștite și frumoase, o, ia uitați-vă, stau pe lângă cai, își ascut săbiile și, când am trecut pe lângă ele, le-am spus un banc și au râs cu toți dinții. Da, sunt tare drăguțe, nu ca Yennefer, care urzește-ntruna. Eu vă spun, trebuie să avem grijă, căci altfel înțelegerea noastră se duce de râpă.

– Ce înțelegere, Boholt?

– Ce zici, Yarpén, îi spunem vânătorului?

– Nu văd de ce nu, a răspuns piticanul.

– Nu mai e niciun duh, a spus Taiepaie, întorcând damigeana cu gura în jos.

– Du-te și mai adu. Că ești mai tânăr. Înțelegerea, Geralt, a fost ideea noastră, pentru că noi nu suntem mercenari sau ucigași năimiți, iar Niedamir nu ne trimite pe noi după dragon și nici nu ne varsă la picioare saci cu galbeni. Adevărul este că noi putem să-i

facem față dragonului fără Niedamir, dar el fără noi nu se poate descurca. Și de aici rezultă clar cine merită mai mult și cui i se vine partea cea mai substanțială. Și am pus problema cinstit – cei care merg cot la cot să se bată cu dragonul iau jumătate din comoară. Niedamir, ca urmare a nașterii și a titlului, vrea sau nu vrea, ia un sfert. Iar restul, în măsura în care au luat parte, vor împărți sfertul rămas între ei, în mod egal. Ei, ce părere ai despre asta?

– Dar ce părere a avut despre asta Niedamir?

– El n-a spus nici da, nici nu. Dar e spre binele lui să coopereze. Eu știu una și bună: cu dragonul nu se poate pune de unul singur, trebuie să se bazeze pe profesioniști, adică pe noi, Spadasinii, și Yarpen cu flăcăii lui. Noi, și nimeni altcineva nu se poate întâlni cu dragonul mai aproape de o lungime de sabie. Restul, inclusiv vrăjitorii, dacă au o contribuție cinstită, împart între ei un sfert din comoară.

– În afară de vrăjitori, la cine vă gândiți că ar face parte din restul? s-a arătat curios Jaskier.

– De bună seamă, nu la muzicieni și poeți, a râs Yarpen Zigrin. Ar face parte cei care au un topor, nu o lăută.

– O! Trei Găi și-a ridicat privirea spre cerul înstelat. Dar ce vor mânuși oare ciubotarul Capremâncă și ceata lui?

Yarpen Zigrin a scuipat în foc, murmurând ceva în piticănește.

– Gardienii din Hołopole cunosc acești munți afurisiți și ar putea să-i călăuzească, a spus încet Boholt, astfel încât ar fi corect să ia o parte din pradă. Cu maestrul ciubotar, însă, altfel stă treaba. Vezi tu, nu-i prea bine ca gloata să rămână cu impresia că, atunci când se arată vreun dragon prin zonă, în loc să fie chemați cei care se pricep, să fie otrăvit cu tot soiul de spurcăciuni și lăsat pe mâna fetelor. Dacă s-ar populariza asemenea metode, am ajunge să stăm cu mâna întinsă la capra podului. Nu-i așa?

– Într-adevăr, a adăugat Yarpen. Prin urmare, ar fi bine ca acest ciubotar să pățească ceva rău pur și simplu din întâmplare, până n-apucă să se născocască vreo legendă.

– Trebuie să pățească și o s-o pățească, a spus Pustiitorul cu hotărâre. Lasă-l pe mâna mea.

- Iar Jaskier, a continuat piticanul, ar putea înjgheba o baladă hazlie despre asta, ca să-i rămână rușinea și infamia în vecii vecilor.

- Ați uitat de cineva, și-a amintit Geralt. E pe-aici unul care ne-ar putea da planurile peste cap. Unul care nu vrea s-audă de tocmeli și învoieli. Vorbesc despre Eyck de Denesle. Ați stat de vorbă cu el?

- Despre ce? a râs Boholt, ațâțând focul cu un băț. Cu Eyck nu se poate sta de vorbă, Geralt. Nu vrea s-audă de nicio tocmeală.

- L-am întâlnit când ne apropiam de tabăra voastră, a declarat Trei Găi. Îngenuncheat pe o stâncă, în armură, se uita năuc în sus, spre cer.

- Așa face el de obicei, a confirmat Pustiitorul. Meditează sau se roagă. Spune că așa trebuie să facă, pentru că zeii i-au poruncit să apere norodul de rău.

- La noi, în Crinfrid, a mormăit Boholt, îi ținem pe ăștia într-un grajd, în lanțuri, le dăm câte o bucată de cărbune și se apucă de mazăgălit ciudățenii pe ziduri. Dar hai să nu mai pierdem vremea cu trâncăneala și să vorbim mai degrabă despre treburile noastre.

În cercul de lumină a intrat silențios o tânără scundă cu părul negru strâns într-un fileu de aur, îmbrăcată într-o mantie de lână.

- Da' a ce naiba pute așa? a întrebat Yarpem Zigrin, prefăcându-se că n-o vede. Oare a sulf?

- Nu. Uitându-se într-o parte, Boholt adulmeca ostentativ umflându-și nările. A mosc sau alt parfum.

- Nu, cred că e... Piticanul s-a strâmbat. A! E domnița Yennefer! Bine ai venit, bun venit!

Vrăjitoarea i-a iscodit cu privirea pe fiecare dintre cei prezenți, oprindu-se pentru scurt răstimp asupra ochilor scânteietori ai vânătorului. Geralt i-a zâmbit ușor.

- Îmi dați voie să stau jos?

- Da' mai încape vorbă, binefăcătoarea noastră? a spus Boholt și a sughițat. Stai jos aici, pe șa. Mută-ți curul, Kennet, și fă-i loc alesei vrăjitoare.

– Conașilor, vorbeați despre treburi importante, din câte am auzit. Yennefer s-a așezat întinzându-și în față picioarele bine proporționate vârâte în ciorapi negri. Fără mine?

– N-am îndrăznit să deranjăm o persoană atât de importantă, s-a desculpat Yarpen Zigrin.

– Tu, Yarpen – Yennefer și-a mijit ochii, și-a întors capul spre pitican –, mai bine ține-ți gura. Din ziua în care ne-am întâlnit, m-ai tratat ca pe aer, așa că poți s-o ții tot așa, nu te deranja. Pentru că nici pe mine nu mă deranjează.

– Ce tot îndrugi, domniță? Yarpen și-a arătat dinții inegali într-un zâmbet. Să mă mănânce căpușele, dacă nu te tratez mai bine decât aerul. Aerul, de exemplu, se întâmplă să-l stric și să-l bag undeva, dar pe dumneata n-aș îndrăzni în niciun caz.

„Flăcăii“ bărboși au pufnit în râs, dar au tăcut mâlc imediat văzând aura albastră care a înconjurat-o brusc pe vrăjitoare.

– Încă un cuvânt și nu rămâne din tine nimic altceva decât aer stricat, Yarpen, a declarat Yennefer cu o voce metalică. Și o pată neagră pe iarbă.

– Chiar așa, a mormăit Boholt, rupând tăcerea care se lăsase. Taci, Zigrin. Să ascultăm ce are să ne spună domnița Yennefer. Nu i-a convenit că vorbim despre treburi importante fără ea. De unde am putea deduce că are o propunere pentru noi. S-o ascultăm, conașilor, să vedem ce propunere are. Trag nădejde că n-o să ne ceară s-o lăsăm singură, cu vrăjile ei, să doboare dragonul.

– De ce nu? Yennefer și-a ridicat capul. Nu crezi că ar fi posibil, Boholt?

– O fi posibil, nu zic nu. Dar pentru noi n-ar fi prea bine, pentru că, probabil, ai pretinde jumătate din comoara dragonului.

– Cel puțin, a declarat placid vrăjitoarea.

– Ei bine, îți dai seama și dumneata că n-ar fi în folosul nostru. Noi, domniță, suntem războinici săraci, dacă ne sufli prada de sub nas, ajungem în ghearele foamei. O să roadem la măcriș și talpa-gâștei...

– O să fie sărbătoare când mai prindem câte o marmotă, a continuat cu tristețe Yarpen Zigrin.

- De băut, doar apă din fântână. Boholt a tras o dușcă bună din damigeană și a pufnit ușor. Noi, domniță Yennever, nu prea avem scăpare. Ori punem mâna pe pradă, ori pierim înțepenți de gerurile năprasnice ale iernii. Că hanurile nu-s de nasul nostru.

- Nici berea, a adăugat Pustiitorul.

- Nici femeile, visa Taiepaie.

- Prin urmare - Boholt s-a uitat la cer -, o să încercăm singuri, fără vrăji și fără ajutorul tău, să prindem dragonul.

- Ești chiar așa de sigur? Amintește-ți că posibilul are anumite limite, Boholt.

- O fi având, dar nu mi s-au arătat în cale. Nu, domniță. Îți spun o dată pentru totdeauna, singuri o să sacrificăm dragonul, fără nicio vrajă.

- Mai ales, a adăugat Yarpem Zigrin, că și vrăjile au anumite limite ale posibilului, pe care, spre deosebire de ale noastre, nu le știm.

- Ți-ai dat seama tu singur sau ți-a spus cineva asta? l-a întrebat Yennever. Nu cumva prezența vânătorului în acest grup nobil îți permite așa o îngâmfare?

- Nu, a replicat Boholt, uitându-se la Geralt, care părea că ațipise tolănit pe covor, cu șaua sub cap. Vânătorul n-are nimic de-a face cu asta. Uite ce, domniță Yennever. I-am înaintat o propunere împăratului. Nu ne-a onorat cu un răspuns. Așteptăm răbdători până în zori. Dacă regele ne îngăduie, mergem împreună mai departe. Dacă nu, ne întoarcem.

- Și noi, a mormăit piticanul.

- Fără niciun târg, a continuat Boholt. Ori la bal, ori la spital. Repetă-i lui Niedamir cuvintele noastre, domniță Yennever. Și vreau să-ți mai spun ceva: târgul e bun și pentru tine, și pentru Dorregaray, dacă vă înțelegeți cu el. Nouă, ce să mai, carcasa dragonului nu ne trebuie, doar coada i-o luăm. Iar restul este la cheremul vostru, ce doriți, ce poftiți. Nu vă luăm nici dinții, nici creierul, nimic din ce e trebuincios în vrăji.

– Fără putință de tăgadă, a întărit Yarpén Zigrin chicotind. Stârvul este al vostru, al vrăjitorilor, nimeni nu vi-l ia. Poate doar alți vulturi.

Yennefer s-a ridicat aruncându-și mantia pe umeri.

– Niedamir n-o să aștepte până dimineată, a spus tăios. Este de acord cu condițiile puse de voi încă de pe-acum. Împotriva sfaturilor mele și ale lui Dorregaray, după cum bănușiți.

– Niedamir, și-a tărgănat cuvintele Boholt, dă dovadă de o înțelepciune uimitoare pentru un rege tânăr. Deoarece pentru mine, domniță Yennefer, înțelepciunea înseamnă, printre altele, capacitatea de a rămâne surd la sfaturile proaste sau mârșave.

Yarpén Zigrin a pufnit în barbă.

– Pe alt ton o să cântați – vrăjitoarea și-a pus mâinile în șolduri – mâine, când dragonul o să se năpustească asupra voastră, o să vă snopească și o să vă rupă picioarele. O să-mi lingeți pantofii și o să vă milogiți la mine să vă ajut. Ca de obicei. După cum bine vă știu, după cum îi știu bine pe toți cei ca voi. Mi se face și greață.

S-a întors și s-a făcut nevăzută în întuneric, fără un cuvânt de rămas-bun.

– Pe vremea mea, a zis Yarpén Zigrin, vrăjitorii se izolau în turnuri, citeau tratate științifice și amestecau leacuri cu polonicul în creuzete. N-aveau ce căuta printre războinici și nu-și băgau nasul în treburile noastre. Și nu-și fățâiau curul prin fața țăranilor.

– Cur care, sincer să fiu, nu e mare lucru, a completat Jaskier acordându-și lăuta. Nu-i așa, Geralt? Geralt? Hei, încotro a șters-o vânătorul?

– Da' ce trebuie să ne pese nouă? a răspuns Boholt aruncând un lemn pe foc. A plecat. Poate ca să-și facă nevoile, conașilor. Treaba lui.

– Chiar așa, a încuviințat bardul și a ciupit coardele lăutei. Ce ziceți de un cântec?

– Da' cântă, naibii, odată, a spus Yarpén Zigrin și a scuipat. Dar să nu-ți închipui, Jaskier, c-o să-ți dau vreun bănuț pentru behăitul tău. Aici suntem țărani în câmp, nu la Curtea regelui.

– Se vede, a dat din cap trubadurul.